

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO

Gdańsk, dnia 23 grudnia 2013 r.

Poz. 4698

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NK-VIII.4131.32.2013.JS WOJEWODY POMORSKIEGO

z dnia 20 grudnia 2013 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 roku poz. 594 z późn. zm.)

stwierdza się nieważność

§ 1. ust. 2 oraz § 2 ust. 3 i 4 uchwały nr XXXIII/216/13 Rady Miejskiej

w Kwidzynie z dnia 24 października 2013 r. w sprawie wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego na drogach, których zarządcą jest Burmistrz Miasta Kwidzyna.

Uzasadnienie

W dniu 24 października 2013 r. Rada Miejska w Kwidzynie podjęła uchwałę nr XXXIII/216/13 w sprawie wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego na drogach, których zarządcą jest Burmistrz Miasta Kwidzyna.

W podstawie prawnej uchwały wskazano art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594 z późn. zm.) oraz art. 40 ust. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 260 z późn. zm.).

Powyższa uchwała została doręczona Wojewodzie Pomorskiemu w dniu 22 listopada 2013 r.

W toku kontroli zgodności z prawem przedmiotowej uchwały, organ nadzoru stwierdził, że uchwała została podjęta z istotnym naruszeniem prawa.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zapisy § 1 ust. 2 („*zajęcie pasa drogowego przez okres krótszy niż 24 godziny traktuje się jak zajęcia pasa drogowego przez 1 dzień*”) oraz § 2 ust. 4 („*za zajęcie pasa drogowego o powierzchni rzutu poziomego poniżej 1m² pobiera się opłatę jak za 1 m²*”) przedmiotowej uchwały stanowią powtórzenie (nieprecyzyjne w przypadku drugiego zapisu) regulacji ustawowych, tj. art. 40 ust. 4 i art. 40 ust. 10 ustawy o drogach publicznych. Tymczasem brak jest podstawy prawnej do regulowania w drodze uchwały rady gminy materii, która została już unormowana na poziomie ustawowym. Takie działanie zakwalifikować należy jako naruszenie art. 7 Konstytucji RP, zgodnie z którym: „*Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa*”, ale także § 143 w zw. z § 137 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908), zgodnie z którym w uchwale nie powtarza się przepisów ustaw, ratyfikowanych umów międzynarodowych i rozporządzeń. Stosownie do utrwalonego w orzecznictwie sądowym poglądu powtórzenie zapisów ustawowych w akcie prawa miejscowego stanowi co do zasady istotne naruszenie prawa, uzasadniające stwierdzenie nieważności uchwały, a ewentualne odstępstwo od tej zasady powinno być uzasadnione (por. wyrok NSA z dnia 1 października 2008 r., sygn. akt:

II OSK 955/08; wyrok NSA z dnia 30 stycznia 2003 r., sygn. akt: II SA/Ka 1831/02). Zdaniem organu nadzoru, wprowadzenie do kwestionowanej uchwały regulacji powielających treść przepisów ustawowych nie znajduje żadnego usprawiedliwienia, zaś prowadzić może do trudności w interpretacji tego aktu

prawnego. W szczególności wskazać należy na mylący charakter § 2 ust. 4 uchwały, którego umiejscowienie sugeruje, że zasadę w nim wyrażoną stosuje się jedynie do urządzeń, o których mowa w § 2 uchwały. Tymczasem z analizy przepisów ustawy wynika (zob. w szczególności art. 40 ust. 10 ustawy o drogach publicznych), że zasadę tę należy stosować do każdego rodzaju zajęcia pasa drogowego, od którego pobierana jest opłata.

W § 2 ust. 3 kwestionowanej uchwały przyjęto z kolei zapis, zgodnie z którym: „*roczne stawki opłat w wysokości określonej w ust. 1 i 2 obejmują pełny rok kalendarzowy umieszczenia urządzenia w pasie drogowym lub na drogowym obiekcie inżynierskim. Za niepełny rok kalendarzowy wysokość rocznych stawek opłat obliczana jest proporcjonalnie do liczby miesięcy umieszczenia urządzenia w pasie drogowym lub na drogowym obiekcie inżynierskim*”. Przywołanym zapisem dokonano niedopuszczalnej modyfikacji art. 40 ust. 5 ustawy o drogach publicznych, w myśl którego: „*opłatę za zajęcie pasa drogowego w celu, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, ustala się jako iloczyn liczby metrów kwadratowych powierzchni pasa drogowego zajętej przez rzut poziomy urządzenia i stawki opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego pobieranej za każdy rok umieszczenia urządzenia w pasie drogowym, przy czym za umieszczenie urządzenia w pasie drogowym lub na drogowym obiekcie inżynierskim przez okres krótszy niż rok opłata obliczana jest proporcjonalnie do liczby dni umieszczenia urządzenia w pasie drogowym lub na drogowym obiekcie inżynierskim*”. Przede wszystkim zastąpiono ustawowe pojęcie: „rok” pojęciem: „rok kalendarzowy”, dokonując tym samym wykładni pojęcia ustawowego poprzez zawężenie jego znaczenia. Tymczasem wyraz: „rok” to nie tylko rok kalendarzowy (czyli okres od 1 stycznia do 31 grudnia), ale także okres kolejnych 12 miesięcy liczonych od dowolnego momentu. Nadto przyjęto, że opłata obliczana jest „*proporcjonalnie do liczby miesięcy*” umieszczenia urządzenia w pasie drogowym, a nie jak stanowi art. 40 ust. 5 ustawy o drogach publicznych: „*proporcjonalnie do liczby dni*”. Podobnie jak powtórzenie zapisów ustawowych, również ich modyfikacja w akcie prawa miejscowego jest w orzecznictwie uznawana za istotne naruszenie prawa (por. wyrok NSA z dnia 30 stycznia 2003 r., sygn. akt: II SA/Ka 1831/02). Warto w tym miejscu zwrócić uwagę na fakt, że obydwie wskazane wyżej modyfikacje przepisu rangi ustawowej mogą wpłynąć na wysokość opłaty za zajęcie pasa ruchu drogowego, ustalonej w drodze decyzji administracyjnej.

W niniejszej sytuacji należało stwierdzić nieważność § 1 ust. 2 oraz § 2 ust. 3 i 4 przedmiotowej uchwały.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie nieważności uchwały wstrzymuje jej wykonanie w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Od niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Pomorskiego.

Wojewoda Pomorski

Ryszard Stachurski